

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. Č.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, č. j. KrÚ 14068/20173/ODSH/124, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 12. 2017, č. j. 61 A 4/2017 - 59,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 12. 2017, č. j. 61 A 4/2017 - 59, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Magistrát města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne ze dne 18. 11. 2016, č. j. OSA/P-203/16-D/16 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu. Přestupku se dopustil tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mitsubishi Pajero, RZ: X dne 13. 2. 2016 v době okolo 13:35 hodin v Pardubicích u křižovatky ulic Palackého a Hlaváčova jel ve směru jízdy do centra a neřídil se vodorovným dopravním značením „V 15“ a svislou dopravní značkou IP 20a (vyhrazený jízdní pruh), a projel křižovatku ve vyhrazeném jízdním pruhu pro BUS. Žalobci byla uložena podle § 11, § 12) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu

pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce závěry správního orgánu prvního stupně napadl odvoláním, které žalovaný zamítl, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[5] Předně namítá, že se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s žalobní námitkou, že odpovědnost za přestupek ze dne 13. 2. 2016 zanikla dne 13. 2. 2017 dle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění před účinností zákona č. 204/2015 Sb. Stěžovatel nepovažuje za dostatečné posouzení krajského soudu, který konstatoval, že se jedná o procesní ustanovení, aniž uvedl, proč by měl být z tohoto být ignorován čl. II odst. 3 zák. č. 204/2015 Sb., který jasně a srozumitelně stanovuje účinnost novelizace § 20 zák. č. 204/2015 Sb., a to k datu 1. 10. 2016. Napadená rozhodnutí nabyla právní moci až dne 17. 2. 2017, tedy v okamžiku, kdy již došlo dle stěžovatele k prekluzi, neboť uplynul jeden rok od spáchání přestupku. Z odůvodnění rozsudku není zřejmé, kdy podle názoru soudu končila lhůta k projednání přestupku. Stěžovatel proto považuje závěr krajského soudu, že k prekluzi nedošlo, za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[6] Podle stěžovatele je napadený rozsudek též nezákonný pro nesprávné právní posouzení přechodných ustanovení zák. č. 204/2015 Sb. Stěžovatel je přesvědčen, že čl. II odst. 3, který upravuje pouze účinnost novelizace § 20 zákona o přestupcích, je zvláštní úpravou, a má tak přednost před obecnou normou upravující účinnost zák. č. 204/2015 Sb., tj. před čl. XXVI. Stěžovatel připouští, že čl. XXVI v sobě sice zahrnuje též čl. I odst. 6, který stanovuje novelizaci § 20 zákona o přestupcích, jedná se podle něj však o zřejmé pochybení zákonodárce, který čl. I odst. 6 zapomněl vyloučit z působnosti obecné úpravy účinnosti zák. č. 204/2015 Sb. obsažené v čl. XVII. Tento rozpor je tak nutné odstranit použitím obvyklých metod výkladu právních norem, mezi které patří zásada *lex specialis derogat generali.*

[7] O nesprávnosti výkladu krajského soudu svědčí dle stěžovatele to, že by se při jeho použití pravidlo obsažené v čl. II odst. 3 zák. č. 204/2015 Sb. nikdy neuplatnilo, a toto ustanovení by tak bylo zcela zbytečné. Závěr stěžovatele podporuje dle jeho názoru také důvodová zpráva k zákonu č. 204/2015 Sb., neboť na str. 73 uvádí, že *„obdobně úprava přerušení promlčení přestupku se bude aplikovat pouze v případě přestupků spáchaných po účinnosti tohoto zákona.“* Celý zák. č. 204/2015 Sb. přitom bezesporu nabyl účinnosti až dne 1. 10. 2016 (čl. XXVI). Dle stěžovatele aplikace výkladu, který není ze zák. č. 204/2015 Sb. za použití obvyklých metod výkladu právních norem seznatelný, je v rozporu s požadavkem právní jistoty. Ze znění čl. II odst. 3 zák. č. 204/2015 Sb., jednoznačně vyplývá, že lhůta k projednání přestupku je do 1. 10. 2016 jednoletá.

Stěžovatel současně zdůrazňuje, že měl krajský soud upřednostnit takový výklad, který je pro stěžovatele nejpříznivější.

[8] Stěžovatel připomíná, že vyhrazeného jízdního pruhu užil k objíždění překážky, neboť v jízdním pruhu se nacházela lať. Krajský soud toto tvrzení odmítl s odkazem na výpověď policistů, kteří shodně vypověděli, že se na místě žádná překážka nenacházela. Dle stěžovatele se však krajský soud se vůbec nezabýval namítanou nevěrohodností výpovědi policisty, na kterou stěžovatel poukazoval v žalobě. Konkrétně namítal, že policista tvrdil, že přestupek viděl na vzdálenost 50 metrů, ačkoli ve skutečnosti byla vzdálenost místa protiprávního jednání 123 metrů, tedy téměř trojnásobná. Stěžovatel z toho vyvozuje, že svědek hovořil nepravdivě, a nebylo tedy možné, aby krajský soud odkazoval na jeho výpověď. Dle stěžovatele nebyl prokázán skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, neboť nebylo vyvráceno tvrzení stěžovatele, že by v jízdním pruhu nebyla umístěna lať. Odkaz krajského soudu na svědectví policistů nemůže tuto vadu zhojit, jestliže stěžovatel namítal, že policisté nejsou věrohodní, latě si nemohli všimnout a k věci vypovídali nepravdivě v takové míře, že tuto nepravdivost nelze přisuzovat mýlce v subjektivním odhadu. Nadto je z pořízené fotografie zřejmé, že lať nebyla z místa, na kterém stáli policisté, viditelná.

[9] Skutečnost, že se stěžovatel na místě bezprostředně po vytýkaném přestupku nevyjádřil, je dle názoru stěžovatele zcela irelevantní. Stěžovatel uvádí, že se vyjádřil tak, že s přestupkem nesouhlasí, neboť se vyhýbal překážce, a zdůrazňuje, že neměl povinnost sestavovat nosné pilíře své obhajoby venku na silnici, v únorové zimě, bez přítomnosti obhájce.

[10] Krajský soud dle stěžovatele dále nesprávně posoudil námitku zásahu do jeho práva na spravedlivý proces porušením zásady rovnosti zbraní. Správní orgán vyslechl pouze policisty, kteří tvrdili, že ze vzdálenosti 130 metrů lať na vozovce neviděli, neprovedl však výslech spolujezdkyně stěžovatele, která byla ve vozidle, a ze vzdálenosti podstatně kratší lať viděla. Krajský soud k této žalobní námitce uvedl pouze to, že správní orgán vyšel z výpovědí policistů, a že provádění dalšího dokazování bylo nadbytečné, čímž však v zásadě pouze zopakoval to, co tvrdil správní orgán, tedy že mu výpověď svědků v neprospěch stěžovatele postačovala k tomu, aby měl skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností. Tím však dle stěžovatele neodpověděl na námitku zásahu do jeho práva na spravedlivý proces, které vyplývá z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zaručuje právo stěžovatele na to, aby byli slyšeni nejen svědci v jeho neprospěch, ale též svědci v jeho prospěch.

[11] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že se vůbec nevyjádřil k žalobní námitce, že nebylo najisto postaveno, zda dopravní značení IP 20a (vyhrazený jízdní pruh) bylo platné, nebo zneplatněné přeškrtnutím způsobem stanoveným právním předpisem. Dle stěžovatele za vypořádání námitky krajským soudem není možno považovat obecné tvrzení soudu, dle kterého byl „skutkový stav dostatečně zjištěn z výpovědi policistů“ neboť právě výpověď policistů je zpochybňována.

[12] Dle názoru stěžovatele krajský soud rovněž nesprávně posoudil, že ve výroku rozhodnutí bylo obsaženo porušené právní ustanovení, jestliže v něm bylo uvedeno, že byl porušen § 4 písm. c) silničního zákona. Krajský soud konstatoval, že výroky rozhodnutí dostatečně vymezují přestupek z pohledu jeho nezaměnitelnosti a splňují veškeré zákonné náležitosti včetně uvedení právní úpravy. Stěžovatel je však přesvědčen, že norma obsažená v § 4 odst. c) silničního zákona je normou odkazující, pročež bylo nutné uvést odkaz na konkrétní porušené ustanovení právního předpisu. Stěžovatel uvedl, že neporušil povinnost obsaženou v § 4 odst. c) silničního zákona, ale že porušil povinnost obsaženou v § 13 odst. 2 silničního zákona, a zdůrazňuje, že odkaz na toto porušené ustanovení ve výroku rozhodnutí chybí. Nadto by měl v případě tvrzeného porušení dopravní značky výrok rozhodnutí obsahovat rovněž odkaz na právní předpis, kterým je tato dopravní značka stanovena. Pojem „V 15“, ani „IP 20“ v souvislosti s dopravním značením není v silničním zákoně obsažen, a tedy vůbec není zřejmý jejich význam a není přezkoumatelné, zda došlo k jejich porušení.

[13] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť se krajský soud nezabýval námitkou, že správní orgán nesprávně posoudil skutek jako zřejmě dva přestupky, ačkoliv se jedná o jeden pokračující přestupek. Správní orgán rozdělil skutek na první část, která měla spočívat v nerespektování dopravní značky V 15 a IP 20a u křižovatky Palackého x Hlaváčova, a na druhou část, která měla spočívat v tom, že žalobce křižovatkou projel ve vyhrazeném jízdním pruhu pro BUS.

[14] V poslední námitce stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se v rozsudku nezabýval námitkou k části výroku, dle které žalobce projel křižovatkou ve vyhrazeném jízdním pruhu pro BUS, ve které stěžovatel namítal, že v křižovatce již žádný vyhrazený jízdní pruh pro BUS není. Druhou částí výroku je tak stěžovateli kladeno za vinu jednání, které není protiprávní. Rozsudek je proto dle stěžovatele nepřezkoumatelný.

[15] Žalovaný se k věci vyjádřil přípisem ze dne 29. 3. 2018, kterým navrhuje kasační stížnost zamítnout. Žalovaný se ztotožňuje se závěry krajského soudu a setrvává na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím posouzení dospěl soud k závěru, že není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71).

[18] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58,

rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[19] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě však stěžovatel nepřezkoumatelnost namítal, a to z hned z několika důvodů, které jsou podrobněji rozebrány níže. Než se k nim Nejvyšší správní soud blíže vyjádří, konstatuje, že rozsudek krajského soudu je již za hranicí přezkoumatelnosti. Z ustálené judikatury vyplývá, že s kasačním důvodem nepřezkoumatelnosti, který by jinak měl bez dalšího za následek zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, je dle ustálené judikatury třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení a ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy. Proto ke kasaci rozsudku krajského soudu by měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li vady řízení a jeho nepřezkoumatelnost odstranit jinak než jeho zrušením, např. výkladem s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). V nynějším případě Nejvyšší správní soud shledává, že krajský soud se nevypořádal ani s hlavními obsahovými námitkami, a v přezkumu proto jeho rozhodnutí neobstojí.

[20] Stěžovatel předně krajskému soudu vytýkal, že se přezkoumatelně nevypořádal s žalobní námitkou, že odpovědnost za přestupek ze dne 13. 2. 2016 zanikla dne 13. 2. 2017 dle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění před účinností zákona č. 204/2015 Sb. Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu. Jestliže krajský soud pouze konstatoval, že se novelizované znění § 20 zákona o přestupcích použije, neboť se jedná o procesní ustanovení, nelze takové vypořádání považovat za přezkoumatelné. Rozsudek se vůbec nevyjádřil k argumentaci obsažené v žalobě, která předkládala pohled stěžovatele na účinnost přechodných ustanovení, resp. doby počátku účinnosti jednotlivých částí zákona č. 204/2015 Sb., potažmo novelizovaného § 20 zákona o přestupcích. Krajský soud nevyložil úvahy, které jej k citovanému závěry vedly ani důvody, které převážily pro učiněné rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu není v této části přezkoumatelný.

[21] Nepřezkoumatelnost stěžovatel dále spatřoval ve skutečnosti, že se dle jeho názoru krajský soud nezabýval namítanou nevěrohodností výpovědi policisty, na kterou stěžovatel poukazoval v žalobě. Nejvyšší správní soud konstatuje, že policista vypověděl, že přestupek viděl ze vzdálenosti okolo 50 m, ačkoli skutečná vzdálenost byla zhruba 120 m. Krajský soud se prokazováním skutkového stavu zabýval na str. 5 napadeného rozsudku, kde se ztotožnil se skutkovým závěrem žalovaného, že se na předmětné

komunikaci nenacházela žádná překážka, jak bylo prokázáno výpověďmi obou policistů, které nebyly zpochybněny. Žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že výpovědi obou policistů vyhodnotil jako vzájemně souladné, konzistentní bez rozporů či nejasností. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se samozřejmě může se závěry žalovaného ztotožnit, přičemž jak vyplývá z konstantní judikatury, na kterou krajský soud odkazoval, není třeba, aby v rozsudku jednotlivé argumenty žalovaného opakoval. Nelze však připustit, aby krajský soud na závěry žalovaného pouze odkázal bez toho, aby označil důvody, které ho přesvědčily o správnosti těchto závěrů. Rozsudek krajského soudu je i v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[22] Co se týče výtky stěžovatele, že se krajský soud nevyjádřil k námitce, že nebylo najisto postaveno, zda dopravní značení pro vyhrazený jízdní pruh bylo platné nebo zneplatněné přeškrtnutím, Nejvyšší správní soud shledává, že i v tomto případě krajský soud pouze odkázal na závěry žalovaného, aniž označil důvody, které ho přesvědčily o správnosti těchto závěrů. Rozsudek krajského soudu je rovněž v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[23] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí, neboť dle něj neobsahovalo porušené ustanovení zákona a odkaz na právní předpis, kterým je porušená dopravní značka stanovena. K tomu uvedl, že pojmy „V 15“ a „IP 20“ nejsou v silničním zákoně obsaženy, není zřejmý jejich význam a není tedy jasné, zda došlo k jejich porušení. Nejvyšší správní soud uvádí, že námitka definice dopravního značení v zákoně nebyla obsahem žaloby, a vyhodnotil ji proto jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Pokud jde o posouzení výroku rozhodnutí, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, který na str. 5 - 6 rozsudku shledal, že výrok dostatečně vymezuje přestupek z pohledu jeho nezaměnitelnosti a splňuje veškeré zákonné náležitosti včetně řádného uvedení právní úpravy, neboť uvedené ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu obsahuje povinnost řidiče řídit se dopravními značkami, kterou stěžovatel porušil. Rozsudek krajského soudu není v této části nepřezkoumatelný, stejně jako předcházející rozhodnutí správních orgánů.

[24] Jestliže stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost z důvodu, že se krajský soud nezabýval námitkou, že správní orgán nesprávně posoudil skutek jako dva přestupky, ačkoli se jednalo o jeden pokračující přestupek, Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu. Krajský soud pouze odkázal na závěry žalovaného, aniž označil důvody, které ho přesvědčily o správnosti těchto závěrů. Rozsudek krajského soudu je tedy také v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[25] Stěžovatel konečně nepřezkoumatelnost namítal i proto, že se krajský soud nezabýval námitkou, že v křižovatce již žádný vyhrazený jízdní pruh pro autobus není. Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsudek vyjádření k citované námitce vůbec neobsahuje. S ohledem na to, že se tato námitka týká přímo výroku, kterým je vymezeno jednání, které je stěžovateli kladeno za vinu, nelze toto pochybení pominout. Ačkoli dle ustálené judikatury nemusí krajské soudy nutně vypořádávat každý dílčí argument uvedený v žalobě, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se vždy musí vypořádat se všemi stěžejními námitkami žalobce. Této povinnosti v nyní posuzovaném případě krajský soud nedostál, a jeho rozsudek je proto i v této části nepřezkoumatelný.

[26] Pokud jde o stěžovatelem namítanou překážku v podobě latě na vozovce jízdního pruhu, kterou byl nucen objet vyhrazeným jízdním pruhem, Nejvyšší správní soud dává za pravdu krajskému soudu, že toto tvrzení stěžovatele nebylo v řízení prokázáno. Krajský soud se na str. 5 napadeného rozsudku ztotožnil s právním závěrem žalovaného, že se ze strany stěžovatele nejednalo o objíždění ve smyslu zákona o silničním provozu, neboť se na předmětné komunikaci nenacházela žádná překážka, což bylo prokázáno výpověďmi obou policistů. Policista P. V. při výpovědi výslovně uvedl, že vozidlo stěžovatele najelo přímo do pruhu pro autobus a ničemu se nevyhýbalo, a doplnil, že ostatní vozidla jízdním pruhem projížděla a ničemu se nevyhýbala (str. 5 - 6 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud dále poukázal na to, že ani stěžovatel na místě samém objíždění netvrdil. Nejvyšší správní soud připouští, že stěžovatel neměl povinnost sestavovat svoji obhajobu ihned na místě. Nicméně, jak uvedl v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015 - 35, *„[j]estliže se v důsledku plynutí času snížila či zcela vymizela důkazní hodnota jím [stěžovatelem] navrhovaného důkazu, je pouze důsledkem jeho procesní taktiky, pokud k takovému důkazu nebude přihlíženo, nebo dokonce nebude ani proveden. Prokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti. Ty může přinést mimo jiné i osoba podezřelá či obviněná z přestupku; neučiní-li tak a správní orgán nemá pochybnosti o svých skutkových zjištěních, nemusí provádět „povinně“ další úkony, které v jiných případech slouží k objasnění skutkového stavu.“*

[27] V nyní posuzovaném případě tak měl stěžovatel stav věci (laťna vozovce) namítat již na místě, aby mohli policisté toto tvrzení ověřit. Jestliže tak neučinil, nelze správním orgánům ani soudu vytýkat, že vyšly z výpovědí policistů. O neexistenci překážky svědčí zejména výše zmiňované skutečnosti, že ostatní auta jela jízdním pruhem rovně a nevybočovala z něj, ani nic neobjížděla, stejně jako to, že stěžovatel jel vyhrazeným jízdním pruhem přímo a ničemu se nevyhýbal. Nejvyšší správní soud shledává, že skutkový stav byl zjištěn řádně a dostatečně.

[28] Námitku stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku zásahu do jeho práva na spravedlivý proces neprovedením výslechu stěžovatelovy spolujezdkyně, hodnotí Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Ztotožňuje se s pohledem krajského soudu, že další dokazování bylo nadbytečné, jestliže z výslechu policistů měl správní orgán skutkový stav za prokázaný. V daném případě stěžovatel výpověď navrhoval proto, aby spolujezdkyně potvrdila jeho tvrzení o přítomnosti latě na vozovce jízdního pruhu. Toto tvrzení však v řízení bylo vyvráceno, provádění výslechu spolujezdkyně proto správní orgán správně vyhodnotil jako nadbytečné, a krajský soud toto posouzení správně aproboval.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[29] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost stěžovatele jako důvodnou. Proto podle
§ 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

[30] Na krajském soudu proto bude, aby se znovu zabýval námitkami uplatněnými v žalobě, a to tak, aby nové vypořádání splňovalo požadavky kladené na přezkoumatelné rozhodnutí, a aby respektovalo závazné právní názory obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[31] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž, zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu